

Rozważania: 10 stycznia

Rozważanie na 10 stycznia.

Proponowane tematy:

przepełnieni Duchem Świętym;
posłani, aby głosić Dobrą
Nowinę; miłość do Boga i
bliźniego.

- Przepełnieni Duchem Świętym;
- Posłani, aby głosić Dobrą
Nowinę;
- Miłość do Boga i bliźniego.

.....

ROZWAŻAMY W TYCH DNIACH
początki publicznej działalności

Jezusa. Gdy przezwyciężył pokusy na pustyni, powrócił do miejsca, w którym dorastał: „Potem powrócił Jezus w mocy Ducha do Galilei, a wieść o Nim rozeszła się po całej okolicy” (Łk 4,14). Ewangelia podkreśla, że *był pełen Ducha Świętego*, ponieważ Paraklet odgrywa niezastąpioną rolę w dziele naszego odkupienia i uświęcenia. Św. Cyryl uczy nas tego w dzisiejszej Liturgii Godzin: „Kiedy Stwórca wszechświata postanowił odnowić wszystko w Chrystusie i przywrócić naturę człowieka do jej dawnego stanu, obiecał, że jednocześnie z innymi dobrami obdarzy go również Duchem Świętym w obfitości. Określił zatem czas, w którym powinien On zstąpić na nas i obiecał to, mówiąc: „W owych dniach - ma na myśli dni Zbawiciela - wyleję Ducha mego na wszelkie ciało”^[1].

Zwraca naszą uwagę fakt, że Pismo Święte wyraźnie mówi, że Jezus udał

się na pustynię, pełen Ducha Świętego (por. Łk 4, 1), a jednocześnie, że „powrócił do Galilei w mocy Ducha” (Łk 4, 14). Jeśli będziemy Go naśladować, nasza wierność Bogu będzie tym bardziej oparta na wolności, im bardziej zyskamy świadomość, że prowadzi nas duch prawdy - Paraklet. „Uczeń pozwala Duchowi Świętemu, by go prowadził, dlatego uczeń jest zawsze człowiekiem tradycji i nowości, jest człowiekiem wolnym. Wolnym. Nie ulega nigdy ideologiom, doktrynom rodzącym się w życiu chrześcijańskim, doktrynom dyskusyjnym... trwa w Panu, Duch go inspiruje”^[2].

Prawdziwa wolność jest owocem napełnienia Duchem Świętym, który pomaga nam poruszać się po tej ziemi tak, jak czynił to Jezus. Dlatego doświadczamy potrzeby, „aby Jezus Chrystus znajdował się w centrum naszego życia. Aby odkryć najgłębszy

sens wolności, musimy Go kontemplować. Zdumiewamy się wolnością Boga, który z czystej miłości postanawia się unżyć, przyjmując ciało takie jak nasze. To wolność, która ukazuje się nam, w Jego przejściu przez ziemię aż do ofiary Krzyża (...). Nasze Boże synostwo sprawia, że nasza wolność może rozszerzać się z całą siłą, jakiej udzielił jej Bóg. Nie chodzi o to, żeby odejść z domu Ojca, dlatego że jesteśmy wolni, ale aby umocnić się w naszej kondycji dzieci”^[3].

ŚW. ŁUKASZ MÓWI NAM, że Jezus „nauczał w synagogach” (Łk 4,15). Pan kontynuuje swoje nauczanie zgodnie z tym, co objawił Stary Testament. Jest On jednocześnie „pośrednikiem i pełnią całego objawienia”^[4], jak oświadczył Sobór Watykański II. Z tego powodu Jego

nauczanie napełniało nadzieją tych, którzy Go słuchali, i był „wysławiany przez wszystkich” (Łk 4, 15).

Jezus Chrystus „przyszedł również do Nazaretu, gdzie się wychował. W dzień szabatu udał się swoim zwyczajem do synagogi i powstał, aby czytać” (Łk 4,16). W ten sposób Jezus wypełniał nakaz szabatu i przygotowywał się do czytania zgodnie z cotygodniowym rytmem liturgicznym, który obejmował czytanie tekstu z Tory lub Proroków, po którym następował komentarz. „Podano Mu księgę proroka Izajasza. Rozwinąwszy księgę, natrafił na miejsce, gdzie było napisane: Duch Pański spoczywa na Mnie, ponieważ Mnie namaścił i posłał Mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę, więźniom głosił wolność, a niewidomym przejrzenie; abym uciśnionych odsyłał wolnymi, abym obwoływał rok łaski od Pana” (Łk 4,17-19).

Orygenes komentuje, że „to nie przypadek, że otworzył księgę i znalazł rozdział, prorokujący o Nim, bo także i to było dziełem Opatrzności Bożej”^[5]. Jezus rozpoczyna swoje publiczne nauczanie od wypełnienia woli Ojca wyrażonej w Starym Testamencie, kontynuując misję ewangelizacji, głoszenia dobrej nowiny o Królestwie. W ten sam sposób my również chcemy być wierni natchnieniom, które Bóg zsyła na nas podczas modlitwy, podczas czytania Ewangelii lub w tak wielu innych momentach naszego dnia.

„ZWINĄWSZY KSIĘGĘ ODDAŁ SŁUDZE i usiadł; a oczy wszystkich w synagodze były w Nim utkwione. Począł więc mówić do nich: «Dziś spełniły się te słowa Pisma, któreście słyszeli». A wszyscy przyświadcza

Mu i dziwili się pełnym wdzięku słowom, które płynęły z ust Jego” (Łk 4,20-22). „Sam Jezus jest tym „dziś” zbawienia w historii, ponieważ realizuje w pełni odkupienie (...). Ten fragment także nam stawia „dziś” pytania (...). W naszych czasach sprzyjających chaosowi i roztargnieniu, ta Ewangelia zaprasza nas do postawienia sobie pytania o naszą umiejętność słuchania”^[6].

Podczas chwil naszej rozmowy z Bogiem chcemy naśladować Jego przykład uważności na Słowo Boże objawione w Piśmie Świętym. Możemy na przykład skorzystać z rady św. Jana Apostoła, przypominanej w dzisiejszej liturgii: „My miłujemy [Boga], ponieważ Bóg sam pierwszy nas umiłował. Jeśliby ktoś mówił: «Miłuję Boga», a brata swego nienawidził, jest kłamcą, albowiem kto nie miłuje brata swego, którego widzi, nie może miłować Boga, którego nie widzi. Takie zaś

mamy od Niego przykazanie, aby ten, kto miłuje Boga, miłował też i brata swego” (1J 4,19-20).

Ta miłość do bliźniego musi być widoczna w konkretnych czynach, jak wskazał sam Jezus podczas Ostatniej Wieczerzy. „Obmywanie sobie wzajemnie nóg niesie ze sobą wiele treści, ponieważ to oczyszczenie, o którym mówimy, rodzi się z uczucia; a miłość odkrywa tysiące sposobów służenia i dawania siebie tym, których się kocha. W chrześcijaństwie wzajemne umywanie nóg oznacza bez wątpienia modlitwę za siebie nawzajem, podawanie sobie ręki z delikatnością i dyskrecją, ułatwianie pracy, przewidywanie potrzeb innych, pomaganie sobie nawzajem w lepszym zachowaniu, upominanie siebie nawzajem z czułością, traktowanie siebie nawzajem z czułą i szczerą cierpliwością”^[7]. Prośmy Maryję, aby pomogła nam przyjąć

Boże natchnienia jako wezwania
Ojca, który pragnie tylko naszego
szczęścia; a także, aby uzyskała dla
nas od Pana łaskę miłowania
naszych braci i siostr, tak jak Jezus,
poruszony Duchem Świętym, nas
umiłował.

[1] Św. Cyryl Aleksandryjski, *O
Ewangelii św. Jana*, 5, 2.

[2] Franciszek, *Homilia*, 1-IV-2020.

[3] Ks. Prał. Fernando Ocáriz, *List
duszpasterski*, 9-I-2018, nr. 3-4.

[4] Sobór Watykański II, Konstytucja
dogmatyczna *Dei Verbum*, 2.

[5] Orygenes, *Homilie o Ewangelii św.
Łukasza*, 32, 3.

[6] Benedykt XVI, *Anioł Pański*, 27-
I-2013.

^[7] Javier Echevarría, *Eucharystia i życie chrześcijańskie*, Rialp, Madrid 2005, s. 67.

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/meditation/rozwazania-10-stycznia/>
(18-03-2026)